

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЕКОНОМІЧНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

Збірник матеріалів III підсумкової науково-
практичної студентської конференції ОНЕУ
"Сучасні виклики економіки"

20 квітня 2023 р.

Одеса 2023

Ван Тун
Студентка 44 групи ФЕУП
Гейна О. В.
К. філол. н., доцент

РОЗВИТОК КУЛЬТУРИ КИТАЮ

Китай є батьківщиною однієї з найдавніших цивілізацій світу, та, можливо, єдиною, де фізичний тип населення не змінювався протягом 5 тисячоліть. Китай має історію, що налічує 5 тисяч років художнього, філософського та політичного розвитку. Хоча регіональні відмінності створюють відчуття різноманітності, спільність мови та релігійно-етичних поглядів об'єднують культуру Китаю, в рамках якої було створено такі значущі у всесвітньому масштабі явища, як конфуціанство та даоцизм.

Культура Китаю – одна з найстародавніших і самобутніх у світі. Вона вплинула на розвиток культур численних сусідніх народів, що населяли великі території Монголії, Тибету, Індокитаю, Кореї, та Японії.

Не для кого не секрет, що багато нововведень прийшли на захід із Китаю. Китайські майстри вже в давнину вміли робити папір, виготовляти порох, створювати найкращі у світі шовкові тканини. Китайські ремісники протягом п'яти тисячоліть створювали неповторні витвори мистецтв з каменю, робили найкращу у світі парцеляну, а також лакові вироби, тканини.

Література, як частина китайської культури, багато в чому відрізняється від західної літератури. Її історія налічує близько трьох тисяч років. Майже все, що написано китайцями у давнину, відноситься до філософських трактатів або військових хронік.

Художня література у стародавньому Китаї не особливо заохочувалася і виявлялася більше у різних міфах і розповідях про богів, які, в першу чергу, носили етико-філософський характер.

У різні періоди історії Китаю книги перебували під забороною і лише невелика частина літературних творів, що відповідали ідеології Імператора, була дозволена. Так, наприклад, у період правління Імператора Цінь Шихуанді художня література та її поширення знаходилося під суворою забороною, непокоря каралася смертною карою. Нелюбов Імператора Цінь Шихуанді до книг дійшла до того, що за його наказом у 213 році до н. е. почалося масове спалення книг.

Величезний вплив на китайську літературу зробило конфуціанство, основним постулатом якого було чітке дотримання законів цього релігійно-філософського вчення та консерватизм. Це відбилося у китайській літературі, яка протягом тривалого часу розвивалася лише у традиційних напрямках.

Розвиток драматичної літератури у Китаї був пов'язаний із театром. У той час як офіційна література знаходилася під жорстким контролем держави, серед простого населення розвивалася «народна» література, яка відрізнялася різноманітністю напрямків і оригінальністю сюжетів. Все це знайшло втілення на підмостках і спричинило створення школи китайського театру, відомого

сьогодні в усьому світі. Саме завдяки виникненню «Юанської драми», як літературного спрямування у період правління монгольської династії Юань, широкого поширення набув знаменитий «Театр тіней», а згодом були створені Пекінська та Шанхайська опери.

Перші повноцінні драматичні уявлення – наньсі з'явилися у Китаї у XII – XIV століттях. Поступово китайський театр став розвиватися, з'явилися окремі майданчики для вистав, почали створюватися трупи та постійні вистави. У XIV–XVII ст. починається розквіт китайського театрального мистецтва, з'являються два основні напрямки.

Іянський театр брав за основу своїх постановок повсякденне життя простого народу чи історичні події. Цей театральний напрямок був поширений серед простого народу. Уявлення давалися на базарних площах чи трактирах.

Інший театральний напрямок – Куньшанський театр був поширений серед аристократів та при дворі Імператора.

Китайський театр унікальний. У середні віки існували трупи, де і жіночі і чоловічі ролі грали або тільки чоловіки, або тільки жінки. Крім того, характер персонажа можна було простежити не тільки за грою актора, а й за гримом, яким було розфарбовано його обличчя. Залежно від кольору глядачі розуміли типаж ролі. Наприклад, червоний колір говорив про вірність та чесність героя, золотий використовували для міфічних героїв і т.д.

У XII–XIX ст. сформувався знаменитий Пекінський театр, відомий як Цзінсі. Тут виступали найвідоміші трупи того періоду. У цей час формуються театральні традиції, які залишилися незмінними й у сучасного китайського театру [1, с. 288–290].

Найголовнішим правилом традиційного театру є те, що всі його учасники мають володіти не лише акторською майстерністю, а й музичним талантом, а також ораторським мистецтвом.

Також вони мають чудово танцювати і володіти навичками східних єдиноборств, останнє необхідне для постановок п'єс на військову тематику, таку улюблену китайцями.

Одним із різновидів китайського театру є опера. Китайська опера майже нічим не відрізняється від драматичної вистави. Від артистів вимагають не лише унікальні вокальні дані, а й артистичний талант.

Слід зазначити, що на сьогоднішній день найкращим оперним театром Китаю вважається знаменита Пекінська опера.

Сьогодні китайський театр – це досить поширене явище. Це яскраве захоплююче видовище, яке поєднує в собі не лише драматичне мистецтво, а й акробатичні, танцювальні та музичні сцени.

Список використаних джерел

1. Кіктенко В.О. Історія українського китаєзнавства (XVIII – початок XXI століття). Київ, 2018. 388 с.
2. Ігнат'єв П.М. Країни Азії: особливості культури і побуту. Чернівці, 2011. 339 с.